

Eja Ta Adhurojmë (seria e Krishtlindjes, pjesa 3 nga 4)

Hape Zembrën Para Perëndisë

Mirë se ke ardhur në pjesën e tretë të serisë: “Eja Ta Adhurojmë.” Nëse nuk na ke ndjekur në dy pjesët e tjera, javën e parë kemi folur si ta adhurojmë Perëndinë me duart tona. Kemi ngritur duart në adhurim dhe dorëzim para Perëndisë.

Javën e shkuar pamë si ta adhurojmë Perëndinë me dhuratat tona. Sot do të ndaj diçka, që ndoshta disa nuk e mendojnë si adhurim, po në të vërtetë është adhurim. Si ta adhurojmë Perëndinë me zembrën tonë.

Hape Zembrën Para Perëndisë

Kam përshtypjen dhe besimin që kjo do jetë Krishtlindja më e veçantë që kemi patur ndonjëherë. Si thua, je gati të bësh pjesën tënde që të jetë e tillë?

Sepse ky është qëllimi ynë këtë Krishtlindje: të vijmë për të adhuruar, sepse Ai është i denjë. Po sot cilën do shikojmë, cilën pjesë të adhurimit?

Hape zembrën para Perëndisë, sepse kjo gjë është adhurim.

Nuk e adhurojmë vetëm me mendje (e di se kush është, e di çfarë thotë Shkrimi për Të), por dhe me thellësinë e shpirtit. Nuk ka rëndësi se si është gjendja e zembrës sate, i ke gjërat në vijë, po kalon sfida, je trazuar, po kalon një fundvit të vështirë. Dua shumë që sot secili të hapë zembrën si adhurim ndaj Perëndisë, sepse Ai është besnik, është gjithmonë aty me ty.

Lutem që ky mesazh do të të flasë veçanërisht ty që po kalon mes sfidave. Ndoshta ndihesh vetëm në këtë qytet të madh, ndoshta ke humbur dikë që nuk është me ty këtë vit, ndoshta po kalon sfida të shkolla, puna, marrëdhënia, lidhja, martesat.

Ndoshta ke frikëra dhe ankthe. Ndoshta duhet të bësh disa analiza dhe nuk të shkohet te doktori sepse ke merakun se si do dalin analizat.

Apo do të bësh disa blerje të mira fare këtë fundviti, por s'të del hesapi. Ndoshta ke një marrëdhënie të prishur që s'po ia gjen anën ta rregullosh.

Nëse je në ndonjë lloj situatë të tillë, sot dua që ta hapësh zembrën para Perëndisë sepse Ai kujdeset për ata që e kanë zembrën e thyer. Ai është pranë atyre që kanë nevojë për Të.

Le të shikojmë se çfarë thotë Shkrimi se si adhurohet duke i hapur zemrën Perëndisë. Te Psalmet, Davidi ka momente që është në situata jo të mira në jetën e tij. Ja si thotë te

Psalmet 142:2,5 *'Para tij (Perëndisë) paraqes vajtimin tim, para tij parashtroj fatkeqësinë time. Unë të këlthas ty, o Zot, dhe të them: "Ti je streha ime, pjesa ime në tokën e të gjallëve.'*

Davidi po ia hap zemrën Perëndisë.

Paraqes: sjell hallet e mia dhe sfidat e mia.

Pastaj te vargu tjetër thotë, "Ti je streha ime, pjesa ime." Davidi përdor të njëjtat shprehje te një psalm tjetër.

Psalmet 62:8 *'Ki besim tek ai (Zoti) vazhdimisht, o popull, hap zemrën tënde para tij; Perëndia është streha jonë. (Sela)'*

Ja ç'a thotë Davidi: Hape Zemrën Para Tij.

Pse? Sepse Ai është streha jonë. Tek të dyja vargjet është fjala 'strehë'. Nëse shikon kontekstin e kësaj fjale, në kohën e Davidit ishin 6 qytete në gjithë vendin, si vende strehimi. Aty shkonin për t'u strehuar ata që ishin në rrezik, që kishin bërë ndonjë gjë padashje dhe rrezikonin jetën. Nëse dikush kishte aksidentuar dikë padashje dhe personi kishte vdekur, ky person duhej të ikte dhe të strehohej në një nga këto 6 qytete, te ai që kishte më afër. Të strehohej, fshihej aty për të qenë i sigurt.

Kur ishe fëmijë, a kishte një vend ku strukeshe që të mos të të gjente njeri, një vend që vetëm ti e dije dhe ndiheshe i sigurt aty? Dhe ndërkohë që rritesh, ai vendi që ndihesh i sigurt, nuk është më një vend. Është një person që të jep siguri kur je me të.

Kur shkova në vitin e parë, vitparist, shkolla e mesme ishte në një fshat tjetër. Dhe ata që ishin të fshatit i bezdisnin vitparistat dhe dikush që ishte më i madh donte të zihej me mua, por te e njëjta shkollë ishte çuni i tezes time që ishte 2 vjet më i madh se unë, dhe nuk ta përtonte fare.

Sa e pa nga larg, që ky personi po gërricej me mua, erdhi në sekondë dhe i është lëshuar me grushta e me shkelma. "Prit mo, ç'a bën. Po lëre mor se e mbyte."

Nga ajo ditë nuk më bezdisi më mua vitparistin, se çuni i tezes të jepte dru. U bë personi që më jepte siguri në vitin e parë. Kishe ndonjë sherr? Mund t'i kërkoje ndihmë atij.

Fëmijët shikojnë që të gjejnë siguri të ne prindërit. Nëse prindi është shumë i zënë ose nuk mundohet ta kuptojë në kohën e adoleshencës, do bëhet një kushëri ose 1 shok/shoqe e ngushtë.

Uroj që do jenë prinderit sa më gjatë, dhe ji i duruar me prindërit sepse mbas Perëndisë ata janë njerëzit që të duan më shumë dhe pa asnjë kusht. Por e kuptoj që shpesh s'i ke prindërit afër, janë në një qytet tjetër dhe mbështetesh te një shok/shoqe, vëlla/motër, kushëri.

A e mban mend kur ishe fëmijë, kur vinin prindërit në dhomë, iknin gjithë fantazmat dhe lugetërit. Por sa iknin prindërit nga dhoma, çdo hije e zezë të ngjante si fantazmë.

Pse po i them këto gjëra? A nuk është si lidhja jonë me Perëndinë? Perëndia është streha jonë, strehimi ynë. Streha dhe siguria jonë nuk është një vend, është person, është Perëndia ynë. Kështu që thirri Atij. Hape zemrën para Tij. Ai është vendi i sigurt. Dhe ndërsa hap zemrën dhe i thërret Atij, ky është adhurim. Ti je duke e adhuruar Atë.

Kur hap zemrën para Perëndisë, atëherë së pari...

Kujto Besnikërinë e Tij në të Shkuarën

Kujto se si ka qenë besnik Perëndia me ty në të shkuarën, sepse nganjëherë të duket e zymtë e sotmja, të vë para, dhe nuk adhuron dot. Hape zemrën, adhuro duke kujtuar besnikërinë e Tij në të shkuarën.

Davidi duket që është në një kohë shumë të vështirë në jetën e tij. Studiuesit mendojnë që ai e shkroi këtë psalm kur djali i tij Absalomi, rebeleo kundër tij. Dhe shumë njerëz po i thoshin Davidit, “Perëndia të ka braktisur, Perëndia të ka mohuar ty si mbret.” Davidi është në një situatë të ngarkuar në jetën e tij dhe ja si thotë:

Psalmet 42:3 *'Lotët e mia janë bërë ushqimi im ditë e natë, ndërsa më thonë vazhdimisht: "Ku është Perëndia yt?".'*

“Lotët e mia janë bërë ushqimi im ditë e natë.” A je ndjerë ose a ndjehet ndonjëri sot si Davidi? Je aq i lënduar, aq e lënduar saqë e njom jastikun me lot, je lënduar keq, ndihesh vetëm.

Si vazhdon vargu? “... ndërsa më thonë: Ku është Perëndia yt?”

Me fjalë të tjera, nëse ti i shërben Perëndisë, pse Perëndia ka lejuar të ndodhin gjëra të tilla në jetën tënde? Disa herë ndihesh, “Ku është Perëndia?”

Psalmet 42:4 *'Duke kujtuar këto gjëra, brenda vetes sime i jap shkrim të lirë shpirtit tim, sepse kisha zakon të shkoja me turmën, duke e udhëhequr në shtëpinë e Perëndisë, në mes të këngëve të gëzimit dhe të lëvdimit të një turme në festë.'*

Davidi thotë: “Duke kujtuar këto gjëra, çfarë bëj? I jap shfrim të lirë shpirtit tim. Kur kujtoj këto gjëra, shkoj dhe i jap shfrim, hap zemrën, hap shpirtin tim para Perëndisë.”

Psalmet 42:5 *'Pse ligështohesh, o shpirti im, pse vajton brenda trupit tim? Shpreso te Perëndia, sepse unë do ta kremtoj akoma për çlirimin e pranisë së tij.'*

Ndërkohë që po bëja gati mesazhin, po ia predikoja vetes së pari. Kjo javë më është dukur shumë e rëndë, kam qenë ca i dekurajuar por pastaj po i thoja vetes si Davidi: “Pse ligështohesh, pse trishtohesh, pse mërzitësh? A ia vlen? Shpreso te Perëndia.”

Ajo që dua të bëjmë sot është, siç kemi bërë diçka ndryshe çdo të diel të kësaj serie.

Sot dua që secili të ketë një moment ku t’ia hapë zemrën Perëndisë, të lutemi bashkë, t’i japim shfrim shpirtit tonë.

T’i themi Perëndisë çdo lloj gjëje që mbart zemra:

“Zot, çfarë po ndodh, gjithë kjo ngarkesë, gjithë këto tensione, pse nuk po bën ashtu siç mendoj unë se duhet të bësh, dhe se është e drejtë sipas meje të bësh? Ku je, Perëndi?”

Dhe ndërkohë që hapim zemrat, kujtojmë besnikërinë e Tij. Sepse pavarësisht se si ndihemi ne, Ai është aty afër nesh. Në Dhjatën e Vjetër është një pasazh shumë i veçantë i shkruar nga Jeremia. Libri i Vajtimeve, kapitulli 3. Duket që Jeremia ka patur një kohë të vështirë. Ja si thotë ai për veten:

Vajtimet 3:19-20 *'Kujtohu për pikëllimin dhe për endjen time, për pelinin dhe hidhërimin. Shpirti im kujtohet gjithnjë për këtë dhe është i rrëzuar brenda meje.'*

Kështu si Jeremia, hapja zemrën Perëndisë, thuaj atë që ke aty. Nëse e ke zemrën helm, pelin, nëse je hidhëruar, pikëlluar, thuaj, “Perëndi, pse nuk po bën atë që duhet te familja ime, martesë ime, puna ime, jeta ime? Pse nuk po mbarojnë lëkundjet, pse akoma ndjej frikë dhe më tremb çdo zhurmë që dëgjoj?”

Thuaj Perëndisë, “Zot, jam dobët financiarisht. Nuk e di si do e mbyll vitin, po nuk vure dorë Ti të sigurosh për mua.”

Lutju Perëndisë për fëmijët e tu. “Zot, m’i mbro dhe ruaji kur unë nuk i shikoj, kur janë në kopsht, në shkollë, në udhëtim.”

Ose për motrën, vëllain, “Nuk më besohet që ai/ajo sillet ashtu.” Hapja zemrën Perëndisë çfarëdo që të jetë. Këtë bëri Jeremia.

Mos mendo që mërzitet Perëndia, sepse Ai e di se çfarë ke në zemër. Ja si thotë Jeremia:

Vajtimet 3:19-20 *'Kujtohu për pikëllimin dhe për endjen time, për pelinin dhe hidhërimin. Shpirti im kujtohet gjithnjë për këtë dhe është i rrëzuar brenda meje.'*

Vajtimet 3:21-23 *'Këtë dua ta sjell në mendje dhe prandaj dua të shpresoj. Është hiri i Zotit që nuk jemi shkatërruar plotësisht, sepse mëshirat e tij nuk janë mbaruar plotësisht. Përtëriten çdo mëngjes; e madhe është besnikëria jote.'*

Në mes të stresit dhe dëshpërimit ai kujton mirësinë e Perëndisë. Dhe i kujton vetes: Ka shpresë.

Sepse ai e di se sa e madhe është besnikëria dhe dashuria e Perëndisë.

“Mëshira Jote përtërihet çdo mëngjes, bëhet e re.” Mëshira, dashuria, falja që ka Perëndia për ne fillon nga fillimi çdo ditë.

Shiko ç'a ndryshimi: Ai po ankohej në fillim, pastaj filloi duke lavdëruar Perëndinë. “Ti je besnik. Ti je i mëshirshëm, Ti ke hir.”

“Sa herë që i kujton vetes këto gjëra, mbushesh me shpresë,” thotë Jeremia.

Ti duhet të kujtosh se si ka qenë më parë dhe sa besnik ka qenë Perëndia me ty. Kujto kur zgjodhe t'i besosh Atij dhe Ai të fali, ta hoqi peshën e mëkateve. Kujto kur ti u lute dhe Ai iu përgjigj lutjes tënde, atëherë kur dukej e pashpresë çdo gjë. Kur kujton këto gjëra, të vjen të thërrasësh, “O Perëndi, unë të lavdëroj sepse Ti je besnik.”

Kujto kur Perëndia të ndihmoi të pajtohesh dhe të rregulloje miqësinë me prindërit, vëllain, motrën, shokun... kur ti mendoje, “S'ka gjë që na bën më bashkë neve.” Por Perëndia i shëroi zemrat. Kur kujton besnikërinë e Perëndisë mbushesh me shpresë.

Kujto kohët kur ndiheshe vetëm dhe more të lexosh Biblën, po lexoje një pasazh që e kishe lexuar shumë herë, por atë ditë kishte një kuptim tjetër, sepse dukej shumë personal.

Kujto atë të dielën që erdhe në festimin e kishës dhe mesazhi ishte fiks vetëm për ty, për situatën që po kaloje ti. Dukej sikur në sallë nuk kishte asnjëri, ishe vetëm ti dhe Perëndia që po të fliste atë mesazh për ty. Kur kujton këto gjëra, mbushesh me shpresë.

Kur unë ia hap zemrën Perëndisë dhe i tregoj lëndimet e mia, kujtoj besnikërinë e Tij dhe mbushem me shpresë. Edhe për mua...

Kujtoj ditët kur qaja para Perëndisë sepse asgjë nuk po ndodhte siç po lutesha dhe siç po shpresoja të ndodhnin.

Por kur kujtoja momentin që i besova Atij, kur kujtoja se si motrat dhe familja ime njohën Jezusin dhe çfarë ndryshimi ndodhi, kur kujtoj se sa kushërinj i besuan Jezusit dhe se sa njerëz pata mundësinë t'u ndaja ungjillin...

Kur kujtoj veten, një ditë në fshat, sapo kisha dëgjuar dhe kisha besuar për fuqinë e emrit Jezus, më del një gjarpër i madh para në mal. Dhe lutem *në emrin Jezus, në emrin Jezus*. Nuk iku. Kur kthehem pas pak minutash, gjarpëri ishte po aty, por i ngordhur me një gur të vogël në kokë.

Sa herë jemi lutur që të vinin dritat në fshat, se ikin një orë po një ore po. Sa herë vinin dritat, në momentin që thoshim, "Lutemi në emrin Jezus, amen." Bam! Vinin dritat.

Kur kujtoj se si u lidha me gruan time dhe se si u martuam, shikoj besnikërinë e Perëndisë dhe mbushem me shpresë.

Kur kujtoj se si gjeta punë në vitet e para të martesës për t'u kujdesur për familjen, kur kujtoj se si dora e Zotit ishte me ne, kur kujtoj se sa miq luten për ne, mbushem me shpresë.

Kur kujtoj se si filloi kjo kishë, me sa halle e me sa sfida, e çfarë rrugëtimi deri këtu dhe sesi Zoti është kujdesur, mbushem me shpresë.

Kujto besnikërinë e Perëndisë, mos e harro besnikërinë e Perëndisë, sepse kjo të jep shpresë.

Hapja zemrën Perëndisë, çfarëdo gjëje që të rëndon sot. Tregoja çfarë të ka lënduar. Shprehe me fjalë.

Thuaj, "Perëndi, Ti nuk e kupton se çfarë po kaloj unë, Ti nuk e di sa keq e kam punën unë." Thuaj, "Perëndi, kjo s'ka kuptim."

Por ndërkohë kujtohu se çfarë ka bërë Ai për ty më parë.

Ajo që shikoj kur kthej kohën pas, shikoj se si çdo gjë ka kohën e vet, çdo gjë ka një qëllim, ka një arsye. Shikoj se si gjithë gjërat kanë bashkëvepruar për mirë. Kujtoj besnikërinë e Tij dhe kjo më jep shpresë.

Ktheje në adhurim këtë moment kur ti i hap zemrën Atij, kujto besnikërinë e Tij. Cila është tjetra?

Besoja Të Ardhmen Perëndisë

Besoja të ardhmen Perëndisë, besoji fuqisë së Tij. Ja si thotë psalmisti te Psalmi 102, duket e njëjta situatë si më parë:

Psalmet 102:1-2 'O Zot, dëgjo lutjen time dhe britma ime arriftë tek ty. Mos ma fshih fytyrën tënde ditën e fatkeqësisë sime. Zgjate ndaj meje veshin tënd; kur unë të kërkoj, nxito të më përgjigjesh.'

Psalmet 102:5,7-8 'Duke vajtuar vazhdimisht, lëkura ime po u ngjitet kockave të mia. Jam pa gjumë dhe si harabeli i vetmuar mbi çati. Armiqtë e mi tallen me mua tërë ditën; ata që më përqeshin flasin kundër meje.'

Psalmet 102:12,17 'Por ti, o Zot, mbetesh përjetë, dhe kujtimi yt zgjat brez pas brezi. Ai do të dëgjojë lutjen e njerëzve të braktisur dhe nuk do ta përbuzë lutjen e tyre.'

Si thotë psalmisti? “Jeta ime është në gjendje fatkeqësie, jam bërë kockë e lëkurë, jam pa gjumë. Armiqtë tallen me mua, më përqeshin.” Por pastaj janë tre fjalë, 3 fjalë e gjysmë.

Por Ti, o Zot. Unë për vete nuk po kuptoj asgjë se çfarë po ndodh. **Por Ti, o Zot.** Por Ti je besnik. Unë vetëm nuk ia dal dot, **por Ti, o Zot,** je i fuqishëm. Lexoje vargun 12 edhe një herë.

Këtë do të bëjmë bashkë, këtë moment: **Por Ti, o Zot.**

Pasi të hapim zemrat, të jemi të sinqertë me gjërat që po kalojmë.

Nxirre gjithë marazin, çdo gjë thuaja Atij. Dhe kur ta kesh nxjerrë gjithë vrerin nga vetja, pelinin, hidhërimin, lëndimin, kthehu dhe lavdëro Perëndinë.

Por Ti, o Zot...

Je i lënduar, ke humbur dikë, ke probleme me shëndetin, nuk ke para, nxirre gjithë para Perëndisë, hapja zemrën.

Por kalo matanë lëndimit dhe dhimbjes, **Por Ti, o Zot** ... kalo në lavdërim dhe kujto se kush është Ai për ty.

Disa herë në jetë duhet lavdëruar Perëndia para se të ndodhi ajo që ti po kërkon. Ti nuk e di se kur do të ndodhë, por ti e di që Ai është i mirë dhe Ai do të veprojë.

“Zot, unë e di që Ti je besnik.” Dhe mes dhimbjes çel adhurimi. Jo sepse jeta jote u bë fushë me lule tani, por sepse ti e di që Perëndia është i mirë, prandaj ti fillon e lavdëron Atë.

Lutemi. Lutja e shpëtimit.